

Ἀνεβήκαμε σιγά σιγά κ' οἱ τρεῖς. Ἐγὼ πρῶτος καὶ κατόπι οἱ γυναῖκες.

Μπαίνω στὴν κάμερα τῆς νεκρῆς, καὶ τί νὰ δῶ! χάρω ζαπλωμένο τὸν ἄντρα τῆς ἄψυχο! Δὲν πρόφταξα νὰ γυρίσω καὶ νὰ πῶ τῆς ἀδερφῆς νὰ μὴν ἔμψῃ ἀκόμα. Μόνο πρόλαβα καὶ τῆς σκέπασα τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δυὸ μου τὰ χέρια, καὶ τῆς εἶπα:

— Ἔλα μιά στιγμή στ' ἀδερφοῦ σου τὴν κάμερα.

Ἡ δύστυχη σάστισε, κ' ἔκαμε καθὼς τῆς εἶπα. Βγαίνοντας, κάνω σημάδι τῆς γυναίκας νὰ σωπάσῃ, καὶ τὴν ἀφίνω μέσα. Παίρνω τὴν ἀδερφή ἀπὸ τὸ χέρι ἔξω στὸ χαγιάτι, καὶ τῆς λέγω:

— Πρὶ νὰ μπῆς στ' ἀδερφοῦ σου τὴν κάμερα πρέπει νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲ θὰ τονε βρῆς πιά κεῖ μέσα. Θὰ τονε βρῆς πλάγι πλάγι μὲ τὴν καλή του. Μαζί θὰ ζήσουν καὶ στὸν ἄλλο τὸν κόσμο. Πρέπει νὰ ὑποψιάστηκε καὶ σηκώθηκε νὰ δῆ μοναχός του. Καὶ ζωντανή νὰ τὴν ἔβρισκε, θὰ πέθαινε, μὲ τόση ἀδυναμία ποῦ τὴν εἶχε. Κάλλιο ποῦ τὴν ἀγκάλιασε νεκρή, γιατί θὰ τὴ σκότανε μὲ τὸ θάνατό του.

Στάθηκα μιά μέρα παραπάνω ἐπίτηδες στὸ χωριό, καὶ πῆγα στὸ λείψανο τους.

A. E.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ

— Πέρα στὸ Παράμορφο χωριό, ποῦ βρίσκεται στὸ Γραμμένο τόπο, πέθανε τὸ νιὸ Παληκάρι!

Ἀλήθεια εἶν' ὁ λόγος ὁ πικρὸς ποῦ ἀπλώθηκε, ἀλήθεια εἶν' οἱ καμπάνες κ' οἱ ντουφεκιές, ποῦ χτυπᾶν τ' αὐτιά μου;

Μὴν εἶναι ψεύτικο φάντασμα τοῦ νοῦ, μὴν εἶν' ἄπιστο γέλασμα τοῦ ἀνέμου;

— Ὅχι, δὲν εἶναι ψεύτικο φάντασμα τοῦ νοῦ, οὐδ' εἶν' ἄπιστο γέλασμα τοῦ ἀνέμου.

Πέθανε ὁ νιὸς ὁ περὶ φανός, ἡ μόνη χαρά, ὁ πόθος ὁ γλυκός, τ' ἀκριβὸ καμάρι.

Ἀπάνου στὰ χρόνια τὰ περίχαρα, στοῦ ἔρωτα καὶ στοῦ γάμου τῆς ἐλπίδες, θέλησε ὁ μαῦρος χάρος νὰ τὸν πάρῃ.

Ἐλεγε πότε νῆρθῃ ὁ καιρός, ποῦ θὰ τὸν πάγαιναν γαμπρὸ στὴν ἐκκλησιά μὲ τὴν καλή του στὸ πλάγι. Καὶ τώρα θὰ τὸν κινήσουν μοναχόν, χωρὶς τ' ἀκριβὸ του ταῖρι, γαμπρὸν ἀθέλῃτον κι ἀγύριστον σὲ πικρὸ γάμο.

Συνάζονται ὅλοι οἱ χωριανοὶ ντυμένοι μὲ τὰ καλά τους, συνάζονται ὅλοι οἱ φίλοι κ' οἱ ἀδερφοποιητοὶ λαμπροφόρετοι κι ἄρματωμένοι. Συνάζονται ὅλες οἱ χωριανὲς μικρὲς καὶ μεγάλες, ξένες καὶ δικές του, στολισμένες.

Πάνουν τὸν ὁμορφο γαμπρὸ καὶ τὸν ντύνουν μὲ τὴ λαμπρή του φορεσιά, μὲ τ' ἀτίμητ' ἄρματά του.

Τοῦ βάνουν τ' ὀλοκέντητο σταυρωτό, τὴν κάτασπρη φουστανέλα. Τοῦ φοροῦν τὴ σκούφια τὴ χρυσὴ μὲ τὴ μεταξένια φούντα. Στὴ μέση του βάνουν τὰ κουμπούρια τ' ἀσημικά καὶ στὸ πλάγι του τὸ μαλαματισμένο καριοφίλι.

Τὸν ἴδιον καιρὸν οἱ ὁμορφες τοῦ χωριοῦ τραγουδοῦν τὸ στόλισμά του. Τὴν ὥρα ποῦ τὸν χενί-

ζουν, λὲν μ' ἦχο θλιβερό τὸ τραγοῦδι στὸ χτένισμα, στὰ μαῦρα μαλλιά του.

Τὴν ὥρα ποῦ τὸν ἀλλάζουν, παινοῦν τὴν ὁμορφή φορεσιά, τὰ καλά ἄρματά του.

Τὴν ὥρα ποῦ τοῦ βάνουν τὸ στέφανο, πλεγμένον ἀπὸ ἰτιά μὲ χρυσὸ γαϊτάνι, παινοῦν καὶ κείνον ποῦ τὸν ἔστειλε κι αὐτὸν ποῦ θὰ τὸν φορέσῃ.

Τὴν ὥρα πόρχονται οἱ φίλοι νὰ κεράσουν τὸ γαμπρό, ρίχνοντας ἀσημένια στὸ λαιμό του, τότε τραγουδοῦν τὸ κέρασμα του.

Τραγουδοῦν τὸν ἴδιον τὸ χρυσοφρόνιμο γαμπρό, τὴν ψηλὴ γενιά του. Τραγουδοῦν τ' ἀγγελικὸ κορμί, τὰ μαῦρα μάτια του τὰ γλυκά, τὰ φρυδιά του τὰ γυρτά, τὰ κοντυλένια. Τραγουδοῦν τὴν γνώμη του τὴν καλόπιαστη, ποῦ πονεῖ, τὴν ἀζύγωτη περηφάνεια, ποῦ δὲν κρένει.

Τὴν ὥρα ποῦ τὸν σηκώνουν καὶ τὸν κινᾶν, τραγουδοῦν τὸ κίνημά του.

Μπροστὰ πάει τὸ φλάμπουρο, ποῦ τῶραψαν κι αὐτὸ οἱ νιὲς μὲ τὸ τραγοῦδι. Τὸ φέρνει ὁ ἀγαπημένος τοῦ γαμπροῦ, ὁ πρῶτος φίλος.

Τριγύρω πᾶν οἱ ἄλλοι φίλοι κάτασπροι, γιορτινοί, μὲ τὰ μακριὰ καριοφίλια.

Κινεῖ τὸ ψίκι ἀργὸ καὶ τὴν ὥρα ποῦ βγάνουν τὸ γαμπρὸ ἀπ' τὴν πόρτα, ρίχνουν ἀπὸ μιά ντουφεκιὰ ὄλ' ἀντάμα τὰ παληκάρια. Ὅθε διαβοῦν, ἀπὸ σπῆτι φίλου ἢ δικοῦ, πάντα χαιρετοῦν μὲ ντουφεκί τὸ πέρασμά του.

Σὰ φτάσουν στὴν ἐκκλησιά, στέκονται καὶ τότε οἱ νιὲς λὲν τραγοῦδια παινετικά σ' αὐτὴ, στὸ σταυρό, στὴς ἄγιες εἰκόνες, κ' οἱ νιοὶ δίνουν χαιρέτημα μὲ δεύτερη ντουφεκιὰ τους. Καὶ πάλι τὸ ἴδιο γίνεται σὰν ἔβγουν. Καὶ τελευταῖα σὰν ἔρθουν νὰ τὸν θάψουν, δίνουν οἱ νιὲς τὸ στερνὸ δακρυσμὲνο παίνεμα κ' οἱ νιοὶ τὸ στερνὸ πικραμένο χαιρέτημά τους.

Πέρα στὸ Παράμορφο χωριό, ποῦ βρίσκεται στὸ Γραμμένο τόπον, ἅμα παντρεύονται ἢ πεθαίνουν τὰ παληκάρια, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάνουν τὸ γάμο τους καὶ τὸ θάνατό τους.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

Ἡ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗ

Ἄψ' τὴ στιγμή ποῦ ἀχνή, μετανομένη
Μὲ τὴ μακρὰ τὴν κόμπη τῆς λυτῆ,
Ἔστεκε ἔμπρός, βουβή, γονατισμένη,
Ἦ τὸ νέο Μεσσία ἢ ὠραία Μαγδαληνή,

Καὶ ἔς τὴν καρδιά τῆς ἄσβεστες ἐλπίδες
Τῆς Βηθλεὲμ ἐσκόρπιζε ὁ Θεός,
Καὶ στεφάνι ἀπ' ὀλόφωτες ἀκτίδες
Τῆς ἐπλεκε ὁ γαλάζιος οὐρανός,

Πόσες χαρὲς ἢ νιὰ ὁμορφιά μᾶς πλάττει
Καὶ πόσο δάκρυ χύνεται πικρὸ!
Πόσες Μαγδαλινὲς θωρεῖ τὸ μάτι,
Ἄλλὰ κανεὶς δὲ βλέπει ἓνα Χριστό.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ